

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

Cap. VII. De Dispositione suscepturi Eucharistiam internâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

Sectio I. De Euchar. Recept. Sententiæ. 39

est Eucharistia: & Eucharistia nobilior est, perfectiorem rationis usum in suscipiente expostulans. Suar. & Laym. citati, & Nauar. c. 21. n. 57. Crediendum tamen, eum usum rationis, qui sufficiens est ad peccandum, & absolutionem à peccatis obtinendam, sufficere, vt Eucharistia possit impendi. Quia licet Pœnitentiæ sit magis necessaria quàm Eucharistia, & hæc sit nobilior pœnitentiâ: longè tamen difficilior est dispositio ad pœnitentiæ fructum obtinendum, quàm ad obrinendum Eucharistia fructum: cum ad pœnitentiæ confessio peccatorum dolosa requiratur cum proposito non delinquendi de cætero; ad Eucharistiæ verò fructum sola voluntas suscipiendi existentis in gratiâ sufficiat. Non tamen ideò asseruerim pœnitentiæ huiusmodi statim nec diuino nec humano præcepto obligati, nec Parochos teneri illis Sacramentum concedere, sed vnum vel alterum annum expectari posse, vt eorum discretio exactius dignoscatur. Suar. d. 70. sect. 1. Laym. lib. 5. ar. 4. c. 4. q. 2. Valq. d. 214. c. 4. n. 46.

Quandam igitur censentur Pueri discretionem sufficientem habere, vt Eucharistiam suscipere teneantur? Prudentis Confessarij iudicio relinquendum nonnulli enim Pueri ita sunt perspicacis ingenij, vt ante annum decimum sufficientem discretionem habere censentur. Regulariter autem nemo ante annum decimum obligati censetur. Imò, ferente vsu, viri ante annum 14. fœminæ ante 12. non obligantur. Nauar. cap. 21. num. 57. Cordub. in sum. casu 60.

CAPVT VII.

De Dispositione suscepturi Eucharistiam internâ.

NEQVAM ad Eucharistiam suscipiendam quis accedat, debet se iustum ac gratum Deo reputare. Quia cum instituta sit ad nutriendam spiritualem animi nostri vitam, illam per se supponit. Trid. sess. 13. c. 7. & can. 11. Sufficit autem moralis certitudo, se nullo grauari peccato non confesso. Quia certitudo moralis quamlibet humanam actionem à temeritate excusat. Coninch. q. 80. art. 8.

Actuale peccatum veniale non impedit præcipuum Eucharistiæ effectum quod est augmentum gratiæ: alios verò secundarios ex parte impedire non dubito. Impedit enim remissionem ipsius, quæ per Sacramentum ex opere operato fieri deberet: impedit deuotionem, & charitatis feruorem: impedit speciale suauitatem, quam assolēt deuotè communicantes experiri: & plura auxilia gratiæ ad præcaucnda crimina. Notatè dixi, *Actuale peccatum*, habituale enim, etiam si formaliter quis detectatus non fuerit, si tamen illius complacentiam non habeat, communionem, quæ est quædam derelictio virtualis peccati, ex opere operato remittitur. D. Thom. q. 79. art. 8.

Qui peccato mortali grauatur, & Eucharistiam recipere velint non solum contritione sed Sacramentali confessione se debet præparare. Quia Ecclesiæ consuetudine sic illud Pauli intelligendum: *Probet autem se ipsum homo.* Trid. sess. 13. c. 7. Quare Caiet. ad 1. Cor. 11. minime audiendus, dum asserit, nullum esse præceptum neque diuinum, neque Ecclesiasticum, præmittendi Confessionem, si peccator contritus sit.

Isob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

Profecto ab executione huius præcepti excusatus, si Confessarij copia non adsit, & necessitas communicandi urgeat. Trid. sess. 13. c. 7. Quando nam copia Confessoris adsit? Quando ita à te distat, vt nequeas illum abique graui incommodo adire. Quando præfenti confiteri non potes absque prudenti periculo, vel violationis sigilli, vel prouocationis ad malum, vel alterius grauis nocu-
menti. Quando nullus adsit, qui iurisdictionem habeat, aut cui iurisdictionem ex privilegio concedere possis. Valq. d. 207. c. 2. n. 9. Coninch. q. 80. art. 4. dub. 2. n. 19. 21. & 23. Bonac. d. 4. q. 6. pun. 1. n. 28.

Quandam verò necessitas adsit communicandi? Quando prudenti alicuius grauis notæ timore afficeris. Quando viaticum est obituro ministrandum, & nulla esset hostia consecrata. Quando Sacerdos inchoatâ Missâ, alicuius peccati mortalis non confessi recordatur, nec tenetur, ab altari recedere, nec Confessario ad altare accedenti fateri. Quia licet infamia Sacerdoti non sequatur, quæ vix excusari potest: Sacrificium inceptum non licet irumpere. Nauar. c. 21. n. 49. Vict. Sotus, Bonau. quos refert, ac sequitur Suar. d. 66. sect. 4. Vnde si assitens ad linteam cum aliis communicaturus, recorderis aliquod mortale te non fuisse confessum, nec ab eo loco discedere absque graui notâ possis, contritione elicta licet Eucharistiam absumere. Sed de hoc sect. 2. vberiolem sermonem problematicè instituiam. Quando obligatur quis dicere sacrum vel ex Officio Parochi, si non adsit alius Sacerdos, qui Parochi possit gerere vices. Quia ob peccatum Sacerdotis priuare non debet populus iure fruendi sacrificij fructum. Item potest oriri obligatio dicendi Sacrum, vel communicandi in Paschate, cui obligatio si non celebres, aut communices, haud potes satisfacere: tunc, non præmissa confessione, poteris sacrum dicere, aut communicare. Quia satis virgens est necessitas, quæ tibi à lege imponitur. Et quia videtur tibi graue damnum irrogari, si à communionem illa publica, solemnem, & communi aliis fidelibus & Ecclesiæ præcepto necessaria ob Confessoris arcearis inopiam. Sotus in 4. dist. 12. q. 2. art. 4. Viuald. de Euchar. n. 123. Palud. in 4. dist. 9. q. 4. concl. 10. Coninch. q. 80. art. 4. dub. 2. n. 17.

Attamen in omnibus præfatis casibus, quibus à præmittenda confessione excusaris, necessarium est conteri de peccato commissio. Quia licet hoc Sacramentum aliquando attrito primam gratiam conferat, id fit, si bona fide putans quis se esse in gratia, accederet: secus esset, si peccati conscius communicare auderet.

Ne autem Sacerdos sibi fingeret celebrandi necessitatem, confessione non præmissa, Trident. Sacerdos non statuit sess. 13. c. 7. Sacerdotem conscius peccati mortalis, qui ob necessitatem virgentem, non præmissa confessione celebrat, obligatum esse, quamprimum potest, confiteri. Quod præceptum solum obligat Sacerdotem peccati mortalis conscius celebrantem necessitate virgente, confessione non præmissa, siue contritus, siue non contritus celebret. Non verò Sacerdotem, qui sui peccati inuincibiliter oblitus, haud præmissa confessione, sacrum ageret. Neque eum, qui extrâ necessitatem ex malitia celebrasset, vel more laicorum necessitate virgente communicaret. Confessione non præmissa. Quia hoc præceptum cum rigorosum sit, licet conueniens maxime, non debet vltra proprietatem verborum extendi. Valq. d. 208. c. 3. n. 16. Coninch. q. 80. art. 4. dub. 2. Suar. d. 66. sect. 6. & 7. Plura sect. 2.

D. 2. CAPVT

89

Excusaris, si non sit Confessarij copia, & adsit communicandi necessitas. Quando nam copia Confessoris adsit?

90

Quando nam urgeat communicandi necessitas?

91

Debes te conteri de peccato commissio.

92

Sacerdos non præmissa confessione celebrans, obligatum esse, quamprimum potest, confiteri.

F. ISCOBAR
Theob. More
T. III. IV
F. IV

85
Quando nam urgeat communicandi necessitas?

86
Attamen in omnibus præfatis casibus, quibus à præmittenda confessione excusaris, necessarium est conteri de peccato commissio.

87
Ne autem Sacerdos sibi fingeret celebrandi necessitatem, confessione non præmissa, Trident. Sacerdos non statuit sess. 13. c. 7. Sacerdotem conscius peccati mortalis, qui ob necessitatem virgentem, non præmissa confessione celebrat, obligatum esse, quamprimum potest, confiteri.

88
Qui peccato mortali grauatur, & Eucharistiam recipere velint non solum contritione sed Sacramentali confessione se debet præparare.